

Neus Martín Royo, al davant d'una de les seves obres a la Sala Parés. / JOAN GUERRERO

Sensacions de solitud

JAUME VIDAL

Dues tendències que en l'ambient artístic català no acaben de trobar una coexistència natural. Neus Martín Royo representa la moderna figuració que aporta una mirada actual envers una certa tradició temàtica que tracta de representar el paisatge urbà. D'altra banda, la gran presència conceptual catalana, amb noms que han fonamentat una potent trajectòria i que, tanmateix, no han trobat el forat per entrar en el seu propi mercat amb la generositat que els pertocaria, la tenim representada aquesta setmana per Eugènia Balcells. Dues trajectòries i tendències diferents, però que en una lectura personal fan pensar si no ens estan parlant de la mateixa cosa. Martín Royo ens suggereix l'isolament de les persones representat per petits oasis decrepits i ignorats de la gran ciutat. Balcells, a l'exposició *Invitació a l'abundància*, ens proposa un brindis per fer una celebració de la vida. ¿No és el fet d'alçar una copa una fugida de la solitud?

Curiosament, les obres de Neus Martín Royo (Barcelona, 1968) obvien les persones quan, amb els silencis i les cridories que transmeten els seus quadres, semblen reclamar la seva presència. El seu joc és més subtil. Quan en una de les peces, titulada *La Meca del Barri Vell*, ens mostra la rònega entrada d'una bodega, ens invita, tot i que no ho veiem, a traspasar la porta de manera imaginada per observar com se serveixen xatos de vi a primera hora del matí, i a sentir estossegar uns personatges a punt d'anar a la feina o a punt de perdre-la. Tot això, insinuat sense que mai aparegui cap persona a les seves obres. Els quadres de Martín Royo rastregen la ciutat, entesa aquesta com un món comú, ja sigui Barcelona o Girona, tant se val. En aquest univers esbrina els seus indrets solitaris, misterio-

sos, on el caliu humà sembla que és molt més tebi. El resultat de la seva investigació és el testimoni que la ciutat s'amaga tot sovint dins d'ella mateixa, sense voler assumir íntegrament la seva personalitat. Martín Royo ens la descobreix. Per exemple, a *Jardí a la ciutat* expressa la realitat de petits bocins de natura que s'ofeguen envoltats de formigó, però mantenint la seva poètica.

Un dels factors que reforça l'ambient atmosfèric de les composicions de Martín Royo és l'ús del color. D'entrada, la tria cromàtica és totalment inversemblant, però el resultat final aconsegueix donar credibilitat a l'escena. Més que un reproductor fidel de la realitat, el color expressa també un matis anímic.

L'exposició ens mostra les parts litorals de Barcelona, inclòs el nou escenari marítim. Però lluny de la grandiloqüència, la nova ciutat apareix com una continuïtat de l'antiga.

Eugènia Balcells té una contundència artística fora de dubte. Així ho ha demostrat en tots els seus treballs. Ara ens presenta a *Alter Ego* una instal·lació que, tot i que pugui semblar un tòpic dir-ho, convida a la reflexió. Balcells ha sabut construir perfectament un discurs conceptual amb materials plàstics que donen una perfecta forma a la idea. *Invitació a l'abundància* és un muntatge que tracta de transmetre una idea d'esperança, de món màgic d'arrels narratives infantils i de persistència eterna dels sentiments. Articular artísticament intencions etèries no és fàcil, però Balcells se n'ha sortit sense traïr la

Neus Martín Royo *Pintures*

Sala Parés

Petrítxol, 5, Barcelona.
Fins al 2 de febrer
Preus: de 50.000
a 400.000 ptes.

Eugènia Balcells *Invitació a l'abundància*

Alter Ego.

Art contemporani

Doctor Dou, 11,
Barcelona.
Fins al 26 de febrer.
Preus: 100.000
(fotografies) i 3.000.000
de ptes (instal·lació).

coherència del seu llenguatge plàstic.

A terra, una base feta amb 144 ampolles de PVC que recolzen un conjunt de copes amb líquid i amb petits objectes. Cadascun dels farciments de les copes evoca mons de fantasia, com ara el relat de Peter Pan, el noi que mai va voler créixer. Una figura que representa aquest personatge ens el recorda. Aquest és un dels continguts de

les 392 copes, però resulta prou simptomàtic per pensar que la idea que expressa l'obra és el desig de trencar amb la impossibilitat del somni, de voler viure eternament amb un pensament agradable, somiat i impossible. El concepte d'eternitat es pot lligar al d'infinít, el símbol del qual és subtilment dibuixat amb una determinada col·locació dels elements que formen la peça. A la copa del centre, el corn de l'abundància actua com a metàfora dels anhels.

Aquesta peça pren la seva dimensió onírica amb el suport de la brillantor produïda per la llum sobre les diferents superfícies que la reflecteixen, o donant nous matisos quan entra dins dels materials translúcids. La música, que reforça aquest viatge, ha estat realitzada en col·laboració amb Barbara Held, que va partir d'una idea de Peter Van Riper, col·laborador habitual de Balcells, a la memòria del qual està dedicada l'exposició.

La peça es reforça amb un curiós efecte produït per un artilugi ideat per l'artista que permet projectar les formes canviant i denses d'un líquid en moviment. Completen la mostra una sèrie de fotografies relacionades amb la peça principal.